

Една такава случка станала и съ капитанъ Шипъ. Храбриятъ капитанъ билъ малко пиянъ и поднесълъ на слона хлѣбъ съ масло, но посипанъ и съ лютъ пеперъ. Следъ това Шипъ отпжтувалъ и отсѣтствувалъ шестъ седмици. Когато се върналъ, влѣзълъ при слона и почналъ да го гали както по-преди.

Нищо не предсказало буря. Слонътъ давалъ видъ, че е забравилъ нанесената му обида. Но достатъчно било капитанътъ да се загледа на друга страна, и слонътъ непълнилъ хобота си съ мръсна вода и облѣлъ оскърбителя отъ главата до краката.

Слоноветѣ отмъщаватъ не само на хората, но и на своитѣ побратими. Хората отъ една английска експедиция разказватъ следната забележителна случка.

Презъ време на похода въ войската имало слонове. При единъ кладенецъ дошли двама водачи съ слоноветѣ си. Единиятъ слонъ билъ много голѣмъ и силенъ, а другиятъ малъкъ и слабъ. На хобота на малкия слонъ висѣла кофа (ведро). Голѣмиятъ слонъ кофа не носилъ. Слоноветѣ били докарани пии кладенеца за водопой. Голѣмиятъ слонъ лесно взелъ кофата отъ слабия си другаръ. Слабиятъ най-напредъ не направилъ нищо. Обаче водачътъ се обидилъ за своя слонъ. Двата водачи почнали да се каратъ и забравили слоноветѣ.

Голѣмиятъ слонъ стоялъ наспоредъ до басейна и гледалъ на страна. Отъ това се възползувалъ обидениятъ малъкъ слонъ. Спокойно и невинно почналъ полегичка да върви заднишкомъ къмъ оскърбителя следъ това ненадейно се обърналъ и съ все сила го ударилъ съ главата си въ ребрата и го съборилъ въ басейна. И следъ това радостно заревалъ.

